

Hồi 45

Tri Nhân Tương Phùng

Bắc xong bếp củi, Quân Tùng vận công dồn vào chiếc Dương Ma Bửu Kiếp. Y thọc cả cánh tay vào bếp củi. Khói bốc lên cao và chỉ trong khoảnh khắc, lửa đã bùng cháy.

Quân Tùng quá phẫn khích nhìn lại cánh tay của mình. Y lẩm nhẩm nói:

- Hay thật ... hay thật ... Sau này mình chẳng cần phải dùng đến đá lửa để nhóm bếp.

Xiên con cá chép, chuẩn bị nướng thì chợt thấy có bóng áo cà sa thấp thoáng băng về phía gian liêu xá của Thần Hành Tiểu La Hán, Quân Tùng cau mày. Y đứng lên gọi lớn:

- Hê ...

Nghe tiếng gọi, hoà thượng dừng bước quay lại. Quân Tùng rảo bước tiến đến. Khi y nhận ra hoà thượng nọ chính là Tri Giới hoà thượng, liền sa sầm nét mặt:

- Ở ... sao lại là Tri Giới hoà thượng ?

Tri Giới hoà thượng cau mày:

- Bần tăng cũng không có ý gặp tiểu tử đâu.

- Ta cũng đâu có muốn gặp lão. Mà sao lạ thật. Người mà ta không muốn gặp thì lại hay gặp. Mỗi lần ta gặp lão thì cứ như trong lòng có lửa đốt vậy.

- Tiểu tử nói vậy có ý gì ? Tại sao gặp bần tăng thì trong lòng tiểu tử lại có lửa đốt chứ ?

Quân Tùng gãi đầu:

- À ... tại vì Dương thiếu gia ghét lão.

- Tiểu tử ghét bần tăng ?

Quân Tùng khảng khái gật đầu:

- Ờ ... mà sao ta ghét lão thật đó. Thuở bình thời, ta đâu có ghét ai dữ vậy chứ. Nhưng khi diện ngộ với lão thì ta lại ầm ứ cái gì đó.

- Tâm của tiểu quỷ quá tà kiến nên gặp bậc chân tu là tà ý nảy sinh. Nếu có dịp thì bần tăng sẽ thuyết pháp tế độ cho tiểu tử.

Quân Tùng khoát tay:

- Tri Giới hòa thượng nói sai rồi. Tâm của ta không có tà kiến gì đâu, chẳng qua tại khuôn mặt của lão ...

- Mặt bần tăng như thế nào ?

Quân Tùng nhìn Tri Giới hòa thượng, chắc lưỡi nói:

- Phàm bậc chân tu có cốt tướng rất khoáng đạt vị tha. Còn mặt của lão, ta thấy sao sao đó. Hai má thì nung núc, chứng tỏ lão ăn nhiều lắm, chỉ lo cho thể xác của mình. Người có chân tu ...

Tri Giới hòa thượng nạt ngang cắt lời Quân Tùng:

- Tiểu tử ... im ngay. Người nên nhớ đây là Thiếu Lâm Tự chứ không phải là chốn hoang sơn cùng cốc. Bần tăng là một chánh quả cao tăng. Người không được hàm hồ nói năng vô lối.

Quân Tùng chớp mắt, rồi ôm quyền xá:

- A di đà phật. Hoà thượng miễn thứ.

Tri Giới hòa thượng cau mày:

- Tiếng phật hiệu là để dành cho những thiền tăng chánh quả chứ không phải để dành cho hạng tiểu nhân bỉ ổi như ngươi.

- Ở ... ta quên mất là mình chưa xuất gia. Cáo lỗi ... cáo lỗi ...

Quân Tùng nhìn xuống tay của Tri Giới hòa thượng, thấy chén sành được y ôm khư khư, liền tò mò hỏi:

- Lão bưng chén gì vậy ?

Tri Giới hòa thượng nhìn Quân Tùng:

- Chén gì là chuyện của bần tăng. Người hỏi làm gì ?

- Hê ... Xem chừng lão có dụng ý gì đây.

Tri Giới hòa thượng cau mày:

- Tiểu tử có ý gì mà nói ra câu nói đó ? Đây là Thiếu Lâm Tự, chốn tĩnh tu thiền định của những bậc cao tăng. Người không được phát sàm ngôn bừa bãi.

- Dạ ... dạ ... Thiếu gia biết rồi. Nhưng tại vì tò mò nên thiếu gia muốn nhìn qua chén này thôi.

- Trong chén này có gì thì kệ nó. Bần tăng có phận sự riêng của bần tăng. Người tò mò làm gì ?

Quân Tùng lườm Tri Giới hòa thượng:

- Ái chà ... ta tò mò một chút thôi mà lão cũng làm khó dễ nữa.

Quân Tùng chợt vỗ tay:

- A ... ta biết rồi.

Tri Giới hòa thượng cau mày:

- Người biết gì ?

Quân Tùng chắc lưỡi:

- Dích thị là không sai.

Sắc mặt của Tri Giới hòa thượng thoát biến đổi. Sự biến đổi đó lọt ngay vào ánh mắt soi mói của Quân Tùng.

- Ta thế nào cũng nói đúng mà.

- Người biết gì mà nói ?

Dương Quân Tùng nheo mày:

- Nếu ta nói đúng thì sao ?

Quân Tùng chỉ mặt Tri Giới hòa thượng:

- Rõ ràng là lão có ý đó. Ta đoán chắc là lão có ý đó.

Quân Tùng vừa nói vừa bất ngờ vươn cánh tay chộp đến chiếc chén trong tay của Tri Giới hòa thượng. Động tác của Dương Quân Tùng vừa bất ngờ vừa chính xác cực kỳ khiến cho Tri Giới hòa thượng không kịp phản ứng, đành bị tước chiếc chén trên tay.

Tri Giới hòa thượng trợn tròn mắt, tức giận nói:

- Trả lại cho bản tăng.

Tri Giới hòa thượng vừa quát vừa vươn trảo thủ chộp tới Quân Tùng. Nhưng chỉ một cái lắc vai, Quân Tùng đã tránh né dễ dàng. Quân Tùng vừa tránh né vừa lạng người thối lui liên tục. Tri Giới hòa thượng quá phần nộ bởi hành động của Quân Tùng nên không ngừng tập kích với những chiêu nham hiểm ác độc, nhất nhất đều công vào tử huyệt của đối phương.

Quân Tùng không ngừng thối bộ, đến khi cảm nhận hơi nóng sau lưng mới biết mình đã lui bước đến bên bếp lửa. Quân Tùng thét lên:

- Dừng tay.

Tri Giới hòa thượng vẫn vỗ trảo tới.

Trảo công của Tri Giới hòa thượng chộp thẳng vào yết hầu, buộc Quân Tùng phải lạng người lách qua bên.

- Ối chà ... sao lão nóng nảy vậy ?

Tri Giới hòa thượng thu hồi quyền trảo:

- Trả chén lại cho bản tăng.

Quân Tùng lườm Tri Giới hòa thượng:

- Xem cách lão thẳng tay với ta như vậy, chẳng còn xem ta là người nhà nên mới xuất toàn sát chiêu. Hừ ... chứng tỏ trong chén sành này là một món cao lương có một không hai mà lão chỉ muốn thưởng lãm một mình.

Tri Giới hòa thượng nạt ngang:

- Người không cần biết nó là gì. Trả lại cho ta.

- Hê ... ta chỉ bõn cợt với lão một tý thôi. Sao lão lại giận dữ quá vậy ?

Quân Tùng cười giả lả:

- Chúng ta đã là người nhà với nhau, sao lại coi nhau như bọn cường ma ác đạo được. Lão đừng nóng. Nếu đúng là lão có tật ăn vụng thì cùng tật với thiếu gia đó.

Quân Tùng chớp mắt:

- Chúng ta cùng ăn vụng thì sẽ vui hơn.

Quân Tùng vừa nói vừa xiên con cá nướng lên bếp. Y vừa nướng cá vừa nói với Tri Giới hòa thượng:

- Cho dù trong chén của lão có tuyết liên, linh chi thần quả thì ta cũng chẳng màng đâu. Ta chỉ thích mấy món ăn tự tay mình làm ra thôi, nhưng có người cùng ăn thì thú vị hơn.

Quân Tùng trở con cá chếp, đặt lên miếng lá chuối để bên cạnh. Y chìa chén sành đến trước mặt Tri Giới hòa thượng:

- Lão húp hết chén cao lương này thì thiếu gia cũng sẽ xơi hết con cá chếp.

Tri Giới hòa thượng đón lại chiếc chén sành:

- Tiểu quỷ ... Người nên nhớ đây là phạm vi Thiếu Lâm Tự. Thế mà người dám mở sát giới. Tội này thật khó dung thứ.

Quân Tùng trợn mắt:

- Hê ... ta đâu phải là sư sãi gì của Thiếu Lâm Tự. Ăn chay mấy ngày với đậu hủ rồi, ta chịu không nổi mới ăn mặn một bữa.

Quân Tùng chỉ mặt Tri Giới hòa thượng:

- Lão nói nghe thì quả là chân tu, chứ lòng thì nham hiểm vô cùng. Nếu ta chỉ vì ẩm thực mà giết một con cá chếp thì lão vì cái ăn mà nặng tay giết người. Thử hỏi nếu khi nãy ta không lạnh tay, lẹ mắt, nhanh chân thì đã chết bởi sát thủ của lão rồi.

Quân Tùng gào lên:

- Giết cá thì sát sinh. Vậy giết người không sát sinh à ?

Quân Tùng nói đến đây, lấy hơi căng phồng lồng ngực rồi rống lên lồng lộng:

- Bớ các vị cao tăng Thiếu Lâm, mau đến đây mà phán xử cho Quân Tùng.

Tiếng hét của Quân Tùng khiến Tri Giới hòa thượng càng lúng túng, biến sắc hơn. Y hét lên:

- Tiểu quỷ ... người định.

Tri Giới hòa thượng vừa nói vừa nện tới mặt Quân Tùng một thoi quyền La Hán với chín thành công lực. Quyền chưa đến mà quyền khí đã đến, khiến Quân Tùng giật mình. Vô hình chung hữu thủ có mang chiếc Dương Ma Bửu Kiếp đón thẳng vào quyền thủ của Tri Giới hòa thượng.

Tri Giới hòa thượng dụng quyền với chín thành công lực nhưng quyền thủ vừa chạm đến Dương Ma Bửu Kiếp của Quân Tùng thì lại rút lên đau đớn:

- Ui cha ...

Tri Giới hòa thượng ngỡ như mình vừa công vào một vách đá kiên cố như núi Hoả Diệm Sơn với sức nóng khủng khiếp, khiến lão phải xuất hạn mồ hôi, tứ chi bủn rủn, tê rần, không sao cầm nổi vật gì nữa. Cảm giác đó buộc Tri Giới hòa thượng phải buông chiếc chén sành.

Chiếc chén sành tuột khỏi tay Tri Giới hòa thượng, đổ trút vào con cá nướng của Quân Tùng. Một mùi thơm bốc lên ngào ngạt nhưng con cá thì tan thành nước.

Quân Tùng ngỡ người khi thấy hiện tượng đó. Y lấp bắp nói:

- Độc dược ... độc dược ... lão định tự vận à ?

Tri Giới hòa thượng thối lui hai bộ.

Quân Tùng cau mày. Y sức liên tưởng đến những hành động khác thường của Tri Giới hòa thượng, liền đánh mặt chỉ tay nói:

- Lão định tự vận hay định đầu độc người khác ?

Quân Tùng chợt nhìn về phía gian liêu xá của Thần Hành Tiểu La Hán và Hư Hư đạo trưởng, liền trợn mắt:

- Thôi rồi ... lão có ý đồ rõ ràng. Tệ thật ... tệ thật ...

Quân Tùng chưa nói hết câu thì Tri Giới hòa thượng vụt trở bộ, quay lưng thi triển khinh công băng mình thoát đi.

Quân Tùng hét lên:

- Lão chưa đi được đâu. Mau nói cho rõ ...

Quân Tùng vừa hét gọi vừa băng mình rượt theo Tri Giới hòa thượng. Y vừa rượt theo vừa nghĩ thầm:

“Tại sao Tri Giới hòa thượng lại làm như vậy nhỉ ? Thật ra lão muốn đầu độc ai hay định tự vẫn ? Nhất định lão không tự vận rồi, mà chắc chắn là có ý đầu độc người.”

Sự náo loạn của hai người khiến không gian tĩnh lặng của Thiếu Lâm Tự thoáng chốc bị xáo trộn. Mặc dù thấy Tri Giới hòa thượng bỏ chạy và Quân Tùng bám theo sau, nhưng các vị cao tăng không hiểu chuyện gì nên chỉ giương mắt nhìn.

Người thì chạy, người thì đuổi. Chẳng mấy chốc, Tri Giới hòa thượng và Quân Tùng đã đến chân núi Tung Sơn.

Quân Tùng vừa rượt vừa réo gọi:

- Tri Giới hòa thượng dừng bước. Bớ Tri Giới hòa thượng, mau dừng bước.

Nghe Quân Tùng réo, Tri Giới hòa thượng càng gia tăng cước pháp, cố đào thoát. Hai người rời phạm vi Tung Sơn từ lúc nào không biết nhưng vẫn một mực bám sát nhau.

Quân Tùng vừa rượt vừa nghĩ:

“Nhất định là Tri Giới hòa thượng đang trốn chạy đây. Vậy là lão có ý đồ không tốt rồi.”

Đang rượt theo Tri Giới hòa thượng, chợt Quân Tùng nghe tiếng sấm chưởng dội lại từ phía đằng trước. Sức chưởng mãnh liệt chấn dội đến độ Tri Giới hòa thượng phải chùng bước.

Quân Tùng băng lên. Tưởng chừng Quân Tùng có thể bắt kịp Tri Giới hòa thượng thì lại nghe tiếng sấm chưởng nổi lên lần nữa. Sức chấn dội lần này mang theo luồng gió lạnh buốt khiến Quân Tùng sững người.

Quân Tùng định ngoái nhìn về phía trước.

Tiếng sấm chưởng lần thứ ba nổi lên. Liền theo đó có luồng khí lạnh bỗng thổi qua, nhưng lần này không lạnh bằng lần trước. Quân Tùng buột miệng lẩm nhẩm nói:

- Mộng muội muội.

Nghĩ đến Mộng Hoa Hoa, trong tâm tưởng Quân Tùng không còn nhớ đến Tri Giới hòa thượng nữa. Y liền điểm mũi giày băng tới trước, bỏ mặt Tri Giới hòa thượng ngơ ngác đứng nhìn theo. Thấy Quân Tùng bất ngờ bỏ đi, Tri Giới hòa thượng cũng tò mò bám theo.

oOo

Hắc Thần Quân vỗ tới một chưởng với mười thành công lực. Mộng Hoa Hoa dựng đứng chiếc Âm Ma Bửu Kiếp đón đỡ thẳng.

Hắc Thần Quân tháo lui một bộ, nên này Mộng Hoa Hoa cũng tháo lui nửa bộ. Nhưng nàng chưa kịp trụ tấn thì Bạch Thần Quân lại liên thủ xuất chưởng.

Hai lão Hắc Bạch Thần Quân gặp lại Mộng Hoa Hoa lần này thì vô cùng ngạc nhiên bởi võ công của nàng tăng tiến tột bậc. Nếu chỉ giao thủ với một người thì Mộng Hoa Hoa đã hoàn toàn chiếm phần thượng phong. Nhưng đối phó với hai lão ma đầu lấy lừng trong giới võ lâm cùng một lúc thì Mộng Hoa Hoa lại ở vào thế hạ phong. Mặc dù đã có Âm Ma Bửu Kiếp nhưng Mộng Hoa Hoa vẫn bị bức ép liên tục bởi sự liên thủ của hai lão ma đầu.

Bạch Thần Quân vừa xuất chưởng vừa quát:

- Nha đầu còn chưa quỳ xuống nạp mạng cho Đông Bắc Hành Thiên Sứ Giả à ?

Khan Tiểu Hồng thị sát trận đấu, lo lắng nói:

- Mộng cô nương đi đi, để mặc tôi. Đừng lo cho tôi nữa.

Khan Tiểu Hồng vừa nói vừa xê mình tới, cùng lúc Mộng Hoa Hoa đón thẳng đạo chưởng thứ hai của Bạch Thần Quân. Lần này thì chính nàng phải tháo lui ba bộ, thần sắc biến đổi không ngừng.

Khan Tiểu Hồng len đến án ngữ trước mặt Mộng Hoa Hoa:

- Nhị vị tiền bối xin dừng tay. Có muốn giết hay bắt thì cứ nhắm vào tôi. Dị Thần Giáo Chủ Cửu Thiên Nhậm chỉ muốn bắt tôi chứ không có ý bắt Mộng cô nương đâu.

Bạch Thần Quân nhìn lại Hắc Thần Quân:

- Lão tặc ... Lão nghe nha đầu nói rồi chứ ? Nha đầu nói Dị Thần Giáo Chủ chỉ muốn bắt ả mà thôi.

Hắc Thần Quân cãi lại:

- Không phải đâu ... Giáo Chủ muốn bắt ả kia.

Bạch Thần Quân nhíu mày:

- Giáo Chủ muốn bắt ả này hay ả kia ?

- ả kia hay ả này thì cũng vậy thôi.

- Lão nói đúng. Nhưng chúng ta phải bắt ả này hay ả kia ?

Hắc Thần Quân gắt gỏng nói:

- Lão đúng là người rắc rối.

Bạch Thần Quân trợn mắt:

- Lão mới đúng là kẻ rắc rối đó.

Hắc Thần Quân chỉ Bạch Thần Quân:

- Chính lão chứ không phải ta.

Bạch Thần Quân nạt nộ lại:

- Không ... Chính lão chứ không phải ta. Nếu như không bắt được người thì Dị Thần Giáo Chủ sẽ không cho Thiên Nhất Thần Thủy khống chế bạch trùng. Lão sẽ chết.

- Lão mới chính là người không đáng nhận Thiên Nhất Thần Thủy của Dị Thần Giáo Chủ.

- Lão mới là người không đáng.

- Vậy muốn có Thiên Nhất Thần Thủy phải làm sao ?

- Ở ...

Hắc Thần Quân chỉ Khan Tiểu Hồng và Mộng Hoa Hoa:

- Giết hai ả đó.

- Lão nói đúng.

Hắc Thần Quân lắc vai lạng đến, dựng chưởng vỗ về phía Mộng Hoa Hoa. Tình huống cấp bách chẳng dặng dừng, Hoa Hoa buộc phải dùng Âm Ma Bửu Kiếp đón thẳng chưởng kinh của Hắc Thần Quân.

Nàng lại tiếp tục thối lui ba bộ.

Bên đây Bạch Thần Quân xê người vươn trảo toan chộp đến đại huyết Chấn Thủy của Khan Tiểu Hồng. Vốn đã bị phế bỏ võ công, Khan Tiểu Hồng đành bất lực chờ cái chết đến với mình. Trong tâm tưởng của nàng chỉ còn nghĩ đến giọt máu đã gởi tại tiểu xá Lưu Khú.

Trảo công chết chóc của Bạch Thần Quân gần như chạm đến tử huyết của Khan Tiểu Hồng thì Dương Quân Tùng đã đến kịp.

Y quát lớn:

- Lão quỷ dừng tay.

Quân Tùng vừa quát vừa dụng Dương Ma Bửu Kiếp tập kích bữa từ ngang hông. Thế công của Quân Tùng buộc Bạch Thần Quân phải lách ngang để tránh né. Nhưng lão vẫn kịp khống chế đại huyết Thiên Linh Cái của Khan Tiểu Hồng.

Thấy Quân Tùng, Bạch Thần Quân ngậy người thốt:

- A ... Té ra là ngươi. Người mà lão phu đang đi tìm.

Lão vừa thốt xong thì Tri Giới hòa thượng cũng lướt đến. Y vừa nhác thấy Hắc Bạch Thần Quân đã lộ nét mừng rỡ nói:

- Đông Bắc Hành Thiên Sứ Giả. Bây giờ nhị vị mới đến ...

Hắc Thần Quân bỏ Mộng Hoa Hoa, quay lại đứng bên Bạch Thần Quân. Lão đưa mắt nhìn Quân Tùng, ngập ngừng hỏi:

- Hê ... Tiểu tử biết nhị vị lão gia đi tìm người nên người mò đến đây nạp mạng phải không ?

Quân Tùng giả lả nói:

- Nhị vị tiền bối biết gã hoà thượng này không ?

Hắc Thần Quân nhìn Tri Giới hoà thượng:

- Phải hỏi lão trọc biết bọn ta không chứ.

Tri Giới hoà thượng gật đầu. Y lấy trong tay áo cà sa ra một miếng tín phù đưa đến trước:

- Nhị vị Sứ Giả nhận ra miếng tín phù này chứ ?

Bạch Thần Quân gật đầu:

- Tín phù của Dị Thần Giáo.

Quân Tùng giờ mới hiểu tại sao Tri Giới hoà thượng lại có hành động mờ ám như vậy. Y nhú mày suy nghĩ, rồi như tìm được kế sách, liền cao giọng nói:

- Tri Giới hoà thượng. Chính lão vì thị có miếng tín phù của Dị Thần Giáo mà chẳng coi nhị vị tiền bối ra gì cả.

Hắc Thần Quân nhìn Quân Tùng:

- Người vừa nói gì ?

Quân Tùng chỉ Tri Giới hoà thượng:

- Nhị vị tiền bối đâu có biết, mới đây thôi, Tri Giới hoà thượng còn bô bô mắng nhiếc nhị vị tiền bối là hai lão quỷ cuồng tâm, hai lão xú nhân, hai lão gì gì đó ... Ôi chu choa ơi ... Lão luôn miệng luôn mồm thoá mạ Hắc Bạch Thần Quân chỉ là hạng hữu danh vô thực. Hai cái lão chỉ biết ức hiếp nữ nhân, còn thấy Tri Giới hoà thượng thì như là con rùa co đầu rút cổ.

Hắc Bạch Thần Quân biến sắc, nhìn Tri Giới hoà thượng:

- Lão trọc ... Người dám nói vậy ư ?

Hắc Thần Quân gầm lên:

- Lão trọc thú kia, mau cắn chiếc lưỡi của lão ra ngay lập tức, kéo lão phu đập vỡ sọ người.

Tri Giới hoà thượng biến sắc:

- Nhị vị Sứ Giả sao lại nghe lời khích bác của tên tiểu tử đó. Y dụng xảo ngôn để ly gián bần tăng và nhị vị Sứ Giả.

Quân Tùng cướp lời Tri Giới hòa thượng:

- Hê ... lão giờ lại không dám nhận à ? Có nói thì phải dám nhận chứ.

Tri Giới hòa thượng thét lên:

- Tiểu tử im miệng.

- Hê ... sao thiếu gia lại im chứ. Lời thật thì khó nghe nhưng khốn nỗi ta chỉ có mỗi một cái miệng để nói lời thật thôi. Lão dám phỉ báng nhị vị tiền bối Hắc Bạch Thần Quân đây thì phải có gan nhận chứ.

Tri Giới hòa thượng cau mày:

- Tiểu tử ... Người định dụng xảo ngôn để khích bác nhị vị Đông Bắc Hành Thiên Sứ Giả ư ? Người lầm rồi. Nếu như Đông Bắc Hành Thiên Sứ Giả thấy tín phù của Giáo Chủ mà không tuân theo chỉ dụ thì sẽ chẳng bao giờ nhận được Thiên Nhất Thần Thủy. Khổ cảnh bị bạch trùng hành hạ thì nhị vị Sứ Giả đây thừa biết.

Hắc Bạch Thần Quân nhìn nhau.

Bạch Thần Quân nói:

- Xem chừng lão trọc thúi này nói đúng đó.

Hắc Thần Quân cũng nói:

- Ở ... lão nói đúng. Nếu chống lại tín phù của Giáo Chủ thì chúng ta chẳng có được Thiên Nhất Thần Thủy. Lúc đó khốn khổ lắm.

Tri Giới hòa thượng cau mày, đánh mặt, gằn giọng nói:

- Tiểu quỷ ... Nếu không có người thì bản tăng đã có thể đầu độc được lão Thần Hành Tiểu La Hán cùng với lão đạo sĩ thúi kia rồi.

Quân Tùng cau mày:

- A ... thì ra người có mục đích đầu độc rõ ràng.

Tri Giới hòa thượng hất mặt:

- Gặp được nhị vị Sứ Giả của Di Thần Giáo thì bản tăng chẳng có gì phải giấu người nữa cả. Nếu như Di Thần Giáo độc bá võ lâm thì bản tăng ...

Lão chỉ vào ngực mình:

- Tri Giới hòa thượng này chứ không phải ai khác, sẽ là Phương Trượng trụ trì của Thiếu Lâm Tự.

Quân Tùng chỉ Tri Giới hòa thượng:

- Rõ ràng lão có ý đồ. Hèn chi mỗi lần giáp mặt với lão là y như rằng bản thiếu gia cảm thấy anh ách làm sao đó. Biết thế thì thiếu gia chẳng cần phải dài dòng với lão làm gì.

Dương Quân Tùng vừa nói vừa gác chéo Dương Ma Bửu Kiếp ngang ngực.

Tri Giới hòa thượng biến sắc, lạng người đến sau lưng Hắc Bạch Thần Quân:

- Nhị vị Sứ Giả hãy thu nạp tiểu tử.

Trong khi Tri Giới hòa thượng nói thì Hoa Hoa đã phi thân đến bên Quân Tùng. Nàng dễ dàng nhận ra chiếc Dương Ma Bửu Kiếp. Hoa Hoa nói:

- Dương huynh, phải cứu Khan Tiểu Hồng phu nhân.

Quân Tùng giật mình khi nghe Hoa Hoa thốt ra câu nói đó. Y nhìn lại Hắc Bạch Thần Quân giả lả nói:

- Thiếu gia nghe nói nhị vị tiền bối là những anh hùng hào kiệt lẫm lẫm liệt liệt, chẳng hề xuống tay sát tử nữ nhân, mà chỉ hành xử những kẻ nào xúc phạm đến mình mà thôi. Không biết có đúng không ?

Hắc Bạch Thần Quân cùng gật đầu.

Bạch Thần Quân nói:

- Tiểu tử nói đúng đó. Chúng ta là những anh hùng lẫm lẫm liệt liệt mà, sao lại xuống tay sát tử nữ nhân tầm thường để thiên hạ coi rẻ chứ.

Quân Tùng vuốt mũi:

- Thế nhị vị tiền bối có dám thi thố võ công với thiếu gia không ? Trong mắt thiếu gia, hai lão chỉ là hai con quạ trắng, quạ đen chuyên giở trò bức hiếp nữ nhân thôi. Hê ... thiếu gia nói hai lão chưa hẳn đã dám thi thố võ công với bốn thiếu gia.

Hắc Thần Quân rít lên:

- Tiểu tử dám cho lão phu là quạ đen ư ?

- Thiếu gia nói thế đó, chỉ sợ lão chẳng dám làm gì kia.

Hắc Thần Quân rít lên:

- Chỉ cần tiểu tử hứa giao thủ với Hắc Bạch Thần Quân thì ả nha đầu sẽ thuộc về người đó.

- Thiếu gia làm gì sợ hai con quạ chứ. Thiếu gia chớ sợ hai người làm càn thôi.

Hắc Thần Quân rít lên:

- Làm càn ư ? Thế tiểu tử có hứa không ?

- Tất nhiên là hứa rồi.

Bạch Thần Quân nhìn lại Khan Tiểu Hồng:

- Nha đầu ... lão phu cho người cơ hội đó.

Khan Tiểu Hồng nhìn Quân Tùng. Nàng trở bộ rảo bước đến trước mặt Quân Tùng. Vốn không phân biệt được ai là Quân Tùng, ai là Quân Bình, Khan Tiểu Hồng ngập ngừng nói:

- Hạ công tử đừng lo cho tôi, mà hãy vì đại cuộc chuyển dịch Ngũ Hành Thiên Căn trong Đền Thiêng.

Hoa Hoa cướp lời nàng:

- Phu nhân hãy bước ra phía sau đi. Chuyện này tôi sẽ giải thích sau. Phu nhân không hiểu đâu.

Khan Tiểu Hồng ngơ ngác bởi câu nói của Mộng Hoa Hoa.

Quân Tùng mỉm cười, từ tốn nói:

- Tại hạ không phải là Hạ đại ca. Phu nhân hãy bước ra sau đi, để tại hạ đuổi hai con quạ này rồi chúng ta quay về Thiếu Lâm Tự.

- Hạ công tử ...

Mộng Hoa Hoa nheo mắt với nàng.

Khan Tiểu Hồng thấy Quân Tùng và Hoa Hoa tự tin nên cảm thấy yên tâm hơn, bước thẳng ra sau để thị trận.

Hắc Thần Quân nói:

- Tiểu tử ... Người sẵn sàng rồi chứ ?

Hoa Hoa truyền âm nhập mật nói với Quân Tùng:

- Dương huynh ... hai lão đó liên thủ thì muội và huynh phải dùng đến Uyên Ương Tâm Pháp.

- Vậy ư ... Thế thì thích quá.

Nhìn lại Hắc Bạch Thần Quân, Quân Tùng nói:

- Hai lão xú nhân nghe thiếu gia nói đây. Thiếu gia sẽ dụng tuyệt kỹ của Thiên Ma Cốc để đấu với hai lão. Tuyệt học của thiếu gia là sự uyên bác, thần thông của đôi trai tài gái sắc. Một khi xuất thủ thì quỷ thần cũng phải khiếp sợ đó.

Nghe Quân Tùng nói, Hoa Hoa đỏ mặt lườm y.

Trong lúc gặp lại Hoa Hoa, quá phấn khích nên Quân Tùng đâu để ý đến ánh mắt của nàng. Y càng cao hứng nói:

- Hai lão xú nhân sẽ chứng kiến sự lợi hại vô song của Uyên Ương Tâm Pháp.

Bạch Thần Quân gất gổng nói:

- Tiểu tử nhiều lời quá, hãy xuất thủ để xem bản lĩnh như thế nào đi.

Quân Tùng nhìn lại Hoa Hoa:

- Mộng muội muội chuẩn bị rồi chứ ?

Mộng Hoa Hoa gật đầu. Hai người cùng nắm tay nhau để phối hợp chân nguyên thuần âm và thuần dương theo tâm pháp Uyên Ương.

Quân Tùng khảng khái nói:

- Hai lão xú nhân, thiếu gia đã chuẩn bị rồi đó.

Hắc Bạch Thần Quân cùng gầm lên:

- Tiểu tử đồ chiêu.

Hai lão đồng loạt xuất thủ, tổng thẳng về phía Quân Tùng và Hoa Hoa hai luồng sóng chưởng với mười hai thành công lực.

Sóng kinh thoát ra khỏi hai cặp bản thủ của Hắc Bạch Thần Quân đã biểu lộ sức mạnh công phá mãnh liệt của nó. Trên đường ập tới Quân Tùng và Hoa Hoa, sóng kinh cuốn theo tất cả đất đá mà chúng lướt qua.

Quân Tùng và Hoa Hoa chuyển dịch thân pháp, nhanh chóng tạo thành một con tróc khổng lồ. Từ trong con tróc đó, hai đạo huyết quang và thanh quang quyen lẫn nhau, thoát ra đón thẳng lấy sóng chưởng của Hắc Bạch Thần Quân.

Bầu trời như xám xịt lại.

Hắc Bạch Thần Quân tưởng như bị cuốn vào một cảnh giới biến đổi không ngừng, hết lạnh rồi đến nóng. Lạnh thì giá băng, nóng thì tợ Hỏa Diệm Sơn, cùng với cảm giác nóng lạnh đó là sức mạnh vũ bão của giông to gió lớn cuốn đến.

Bạch Thần Quân biến sắc thét lên:

- Thiên Ma Bửu Kiếp.

Bạch Thần Quân đã kịp nhận ra mình đang đối mặt với Thiên Ma Bửu Kiếp, môn thần công chấn động võ lâm hai mươi năm trước của Vô Ngã hòa thượng và Ngọc Diện sư thái.

Nghe Bạch Thần Quân thốt ra câu nói đó, Hắc Thần Quân cũng rung động toàn thân. Lão nhanh chóng rút chiếc thiết bút làm mộc đồ đạo huyết quang đang phóng tới. Bên kia, Bạch Thần Quân cũng hối hả dụng thiết thư làm mộc đồ,

Chiếc thiết bút biến thành một ngọn lửa, còn thiết thư thì đóng băng rồi vỡ ra thành muôn vạn mảnh vụn li ti. Trong khi đó, Hắc Bạch Thần Quân thì tợ như cánh diều đứt dây, bị bốc quăng về sau mười trượng, va thẳng lưng, cày trên mặt đất.

Dương Quân Tùng và Mộng Hoa Hoa thu hồi chân nguyên. Quân Tùng vẫn nắm tay Hoa Hoa, không chịu buông.

Y hất mặt nói với Hắc Bạch Thần Quân đang lồm cồm đứng lên với dáng vẻ thất sắc, thất hồn:

- Hai lão xú nhân muốn thử nữa không ?

Bạch Thần Quân khoát tay:

- Lão phu thua.

Hắc Thần Quân cũng nhanh miệng nói:

- Lão phu cũng thua.

- Thế sao hai lão còn chưa chạy đi ?

Tri Giới hòa thượng ngậy người trước kỳ biến kia, nên cứ đứng phỗng như pho tượng.

Quân Tùng gần giọng nói:

- Hai lão xú nhân thì có thể chạy nhưng nếu Tri Giới hòa thượng mà chạy thì thiếu gia sẽ mở sát giới đó.

Tri Giới hòa thượng biến sắc. Khi chạm vào ánh mắt khắt khe của Quân Tùng thì tứ chi của lão tự dừng bủn rủn. Tri Giới hòa thượng lấp lửng nói:

- Bần tăng ... bần tăng không dám chạy, thiếu hiệp đừng mở sát giới ...

- Biết nghe thì lão sẽ có cơ hội chuộc lại tội với Phương Trượng. Còn không thì lão không còn cơ hội đâu.

Miệng thì nói nhưng tay Quân Tùng vẫn nắm khư khư ngọc thủ của Hoa Hoa. Y nói xong câu đó, nhìn lại Hoa Hoa, mỉm cười:

- Uyên Ương Tâm Pháp hay thật. Có lẽ sau này huynh sẽ không rời muội. Thậm chí tìm kim thường để cột tay huynh với tay muội, đừng mãi mãi chúng ta bất ly thân.

Mộng Hoa Hoa đỏ mặt vì thẹn.

Quân Tùng nheo mắt:

- Huynh thích và muội cũng muốn vậy mà.

Hoa Hoa gắt gỏng nói:

- Đây không phải là lúc huynh giở thói ong bướm như trong Thiên Ma Cốc.

Nàng rút tay lại, bước nhanh đến bên Khan Tiểu Hồng, trong khi Hắc Bạch Thần Quân trở khinh công thoát đi.

Hoa Hoa nói với Khan Tiểu Hồng:

- Phu nhân ... Chúng ta về Thiếu Lâm. Còn Dương huynh thì đi cùng với Tri Giới hòa thượng.

Nghe Hoa Hoa nói, Quân Tùng trợn mắt nhìn Tri Giới hòa thượng. Y cúi gắt nói:

- Hoà thượng thú vị ... Người cản mũi ta mà. Người đúng là oan gia của thiếu gia mà.

Quân Tùng vừa nói vừa vung tay chộp lấy cánh mũi của Tri Giới hòa thượng mà vuốt:

- Tại người hết nà, hoà thượng thúi ... hoà thượng thúi ...

- - - 000 - - -